

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277757584/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

i „Den Berlingske Tidende,“ en Pedelplads på en lærd Skole nær Nørreport. Den vilde han søge. En gammel Student, halvgåen Kandidat i Theologien, vilde de vel ikke nægte den. Så kunde Benedict gå dér i Skole, stadig under hans Opsigt. Hver Skilling af de hundrede Rigsdaler Halvåret fra Benedicts Fader skulde, ikke hensættes i syndige Renter, men i sikkert Gem til hans Studie, om det skulde ske, at Gud Herren kaldte Eberhard, forinden det var endt. Pedellønnen vilde vel give nok til dem bægge.

Og han lænede det grå Hoved tilbage mod den kolde Mur og faldt i dyb Søvn og hørte et Sns som af store Skove, men vidste ikke, om det var silvae nigrae eller silvae albae, Himmeriges Liljeskove langs Krystalhavets Bred. —

Og Eberhard og Benedict forlod deres Kvist og Skjul og gik ud i Verden og ind i deres Martyrium.

Eberhards Hånd veg fra Benedicts Skulder, og han skulde nu færdes ene, kun altid mærkende Eberhards høje Skikkelse bag sig, hans Forventning i sit Hjærte. Ud i Livet gik han, lam og blind af det lange Mørke på Kvisten, Guds kærne Barn, ndvalgt og velsignet til Særene og Naglerne . . . . .

Ak, Hr. Doktor Lange og Fru Ellen, tilgiv mig de stærke Ord om mig selv, de skyggede jo som en Uvejrsky over mig fra min Fødsel! De var visselig ikke mine, jeg, der kun fødtes til Sparveas ringe Lod, til et Skjul i et af Jordens Smuthuller, ikke til som Svanen at synge mig ihjel for i Smærte og Skønhed at drage Menneskenes Blik mod det Høje. Men Eberhard havde, da han drog fra Schwarzwald, taget det fyrreommørkede Daldybs Himmelslugt, Skovnattens Lysterst, Kørset i Skovhjærtet med sig, og læsede det nu alt på mine Skuldre, han, som selv med så rank en Ryg bar Kristus, den eneste Kristoforus, jeg har kendt. Han drømte Guds Vin, der har sprængt de stærkeste Kar, ind i det ringeste og skrøbeligste Lerkar af alle. —

Jeg vil bede Dem tænke Dem mig, Benedict Clemens Bek, i min falmende og lappede Dragt, som Madam Gundlachsen havde omsyet til mig af hendes salig Mands Frakker og Buxer, med mine halvblinde Øjne, mine

blege og svage Lemmer med Et stå dér midt i Skolegårdsens Lys, omtumlet af de hundrede ranke, sunde og velklædte Drengene — jeg, der knap formåede at stamme deres Sprog, halvt i Skøgenes Dialekt og Slang, halvt i Eberhards tysk-danske, som han, de sidste Måneder før vi flyttede fra Pistolstræde, selv havde undervist mig i — som kunde de tusinde Skriftsprog og Bibelsteder, de hundrede Salmer og Varsler og Citater udenad, men ikke én Leg. Jeg, der kendte hvert Søm, hver Gulvflis, hver Lysskiftning i Kvisten i Pistolstræde, men ikke én Gade, ét Hus, én Vej i København, og som, selv i mine Drømme, så Menneskets verdslighedsfyldte eller himmelflyvende Hjærte, men knap havde set ét Træ, én Græsvold, ét Vand — jeg, der havde svimlet af Gru hin eneste Gang, jeg stod under åben Himmel.

Hvad jeg led, Doktor Lange og Frue, véd den, der kender Mennesket, at dets Hjærte er ondt fra dets Ungdom; at kun igennem Nederlagets Ydmygelse og Smærte, gennem Alderdommens Brøst og Bræk bliver det svagt og fromt ... at kun et Hav af vort eget Blod får os lært at skåne én Dråbe af Næstens.

O hvad har jeg set af menneskelig Ondskab! Den, der kommer så bagfra ind i Verden som jeg — der kommer dér fattig og uskon, svag på Legemets og Forstandens Kræfter, kommer der, ene som et nøgent Hjærte, er den, der lærer det usminkede Liv at kende. Jeg har set Menneskene, som de var, ti hvo behøvede at bære Maske for mig? Jeg var jo altid den underste. Og jeg har både i København og her på Øen, som De vil få at høre, set Mennesker, der var Dyrets Spejl. Men ... Herren være lovet, jeg har også set Mennesker, der var Jesus'. Mennesker, der ikke søgte deres Eget, Mennesker, der med Svaghed og Brist, var Jordens Salt, der gjorde Livet leveligt og forklarede Guds Langmodighed.

Mennesker har været kærlige mod mig, der intet kunde give igen, endmindre skade ... Tarves der mere Bevis for, at vi er af Guds Skød og skal vende hjem did igen? For disse Menneskers Skyld vil Gud skåne de andre og en Gang føre os alle frelst til sig.

Et sådant Menneske var jo først og fremmest Eberhard Sebastian Baden: sådanne Mennesker en Fader og